

NORGES HØYESTERETT

Den 6. mai 2011 avsa Høyesterett dom i

HR-2011-00927-A, (sak nr. 2010/1995), sivil sak, anke over dom,

Deloitte AS

(advokat Stig Berge – til prøve)

mot

Zürich Insurance Ireland Ltd., filial Sverige

(advokat Jørgen Svartebekk)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Indreberg**: Saken gjelder et revisjonsselskaps krav om utbetaling under ansvarsforsikring. Spørsmålet er om fristen for å melde kravet, jf. forsikringsavtaleloven § 8-5, begynte å løpe da den oppdragsansvarlige revisor, men ikke revisjonsselskapets ledelse, fikk kunnskap om de forhold som begrunnet kravet.
- (2) Revisjonsselskapet Deloitte AS eies i sin helhet av Deloitte & Touche DA, som har 58 deltakere – tidvis omtalt som partnere. Deloitte AS er hovedmann i et indre selskap hvor partnerne er stille deltakere som i tillegg til sin innskuddsforpliktelse har en arbeidsforpliktelse. Utad drives all virksomhet av Deloitte AS. Deloitte AS var i det tidsrommet som er aktuelt her, ansvarsforsikret i Zürich Insurance Ireland Ltd. – heretter omtalt som Zürich eller forsikringsselskapet. Sikret under avtalen mellom Deloitte AS og Zürich var både Deloitte AS og den enkelte partner.
- (3) I 1996 kontaktet Notar AS Deloitte AS for å få råd om gjennomføring av en fisjon. Fisjonen ble foretatt i 1997 i samsvar med fisjonsplan utarbeidet av Deloitte AS. Selskapet ble ved fisjonen delt i Ekko Eiendom AS, Notar AS og Ekko Reklame AS. Forutsetningen var at fisjonen ikke skulle utløse skatteplikt. I en bokettersynsrapport avgitt 21. mars 2000, konkluderte imidlertid ligningskontoret med at fisjonen utløste skatteplikt, og at vilkårene for skjønnsligning var til stede. Det varslet endring av

ligningene til Ekko Eiendom AS mfl., noe som ville innebære en samlet merskatt på 53 millioner kroner inkludert tilleggsskatt og renter. Ledelsen i Ekko Eiendom AS kontaktet Arthur Andersen & Co. for å få en uavhengig vurdering i ligningssaken. Konklusjonen var at Deloitte AS hadde gjort en feil ved fisjonen.

- (4) Den 1. juni 2001 overtok statsautorisert revisor Harald Lydersen i Deloitte AS som klientansvarlig partner for Ekko Eiendom AS. Han hadde ikke hatt noe å gjøre med fisjonsplanen.
- (5) Ligningsnemnda traff vedtak i skattesaken i august 2001, og ved e-brev 9. november 2001 til Lydersen ba Asgeir Sæther, som representerte Ekko Eiendom AS, om en bekreftelse på at Deloitte AS tok det fulle og hele ansvaret for eventuelt tap som følge av skattesaken. Det ble også krevd umiddelbar dekning av 15 millioner kroner som var innbetalt til kemneren, men dette ble frafalt i et etterfølgende møte.
- (6) Overligningsnemnda opprettholdt 26. juni 2002 ligningsnemndas vedtak, og Ekko Eiendom AS mfl. anla 19. desember 2002 søksmål mot staten ved Sør-Trøndelag fylkesskattekontor med krav om opphevelse av likningen.
- (7) I første kvartal 2003 tok Ekko Eiendom AS kontakt med Terje Nagell, ansvarlig partner for ansvarsspørsmål i Deloitte AS, angående forlengelse av foreldelsesfristen for det mulige kravet. Først ved denne henvendelsen ble Nagell og ledelsen i Deloitte AS kjent med likningssaken til Ekko Eiendom AS mfl. Foreldelsesfristen ble forlenget, og ved brev 30. mai 2003 til Zürich meldte Deloitte AS om at fisjonen kunne lede til krav mot Deloitte AS.
- (8) I august 2003 ble det inngått forlik i skattesaken som innebar at Ekko Eiendom AS mfl. aksepterte skattekostnader på ca. 24 millioner kroner.
- (9) Skatteforpliktelsen ledet til at Deloitte AS ved Borgarting lagmannsretts dom 22. oktober 2007 ble dømt til å betale erstatning til Ekko Eiendom AS mfl. Dommen er rettskraftig og beløpet – til sammen 27 424 760 – kroner, er betalt. Det er dette erstatningsbeløpet, med tillegg av utgifter til juridisk bistand og med fradrag på 5 millioner kroner i egenandel, Deloitte AS krever dekket av Zürich. Zürich har bestridt kravet på flere grunnlag.
- (10) Oslo tingrett tok stilling til kravet fra Deloitte AS i dom 24. mars 2009, som hadde slik domsslutning:
- ”1. Zürich Insurance Ireland Ltd., filial Sverige, frifinnes.
2. Deloitte AS dømmes til innen 2 – to – uker fra forkynnelse av dommen å betale saksomkostninger til Zürich Insurance Ireland Ltd., filial Sverige, med et beløp på kr 716 326,- – kronersjuhundreogsekstentusentrehundreogtjuuseks 00/100 –.”
- (11) Tingretten avgjorde saken på grunnlag av forsikringsavtaleloven § 8-5. Den kom til at meldefristen på ett år fra sikrede fikk kunnskap om de forhold som begrunner kravet, var oversittet. Dette ble begrunnet med at alminnelige fullmakts- og representasjonsprinsipper gir grunnlag for identifikasjon mellom samtlige revisorer som var sikret under polisen.

- (12) Deloitte AS anket til Borgarting lagmannsrett, som 20. oktober 2010 avsa dom med slik domsslutning:
- ”1. Anken forkastes.
2. I sakskostnader for lagmannsretten betaler Deloitte AS innen to uker fra forkynnelsen av dommen 463 500 – firehundreogsekstiretusenfemhundre – kroner til Zürich Insurance Ireland Ltd., filial Sverige.”
- (13) Også lagmannsretten avgjorde saken på grunnlag av forsikringsavtaleloven § 8-5. Den fant at den kunnskap Harald Lydersen hadde i november/desember 2001 utløste meldeplikten etter forsikringsavtaleloven § 8-5, og at Lydersen ut fra alminnelige kontraktsrettslige regler som klientansvarlig partner i Deloitte måtte identifiseres med selskapet.
- (14) Deloitte AS har anket til Høyesterett. Anken gjelder bevisbedømmelsen og rettsanvendelsen. Ved Høyesteretts ankeutvalgs beslutning 26. januar 2011 ble anken tillatt fremmet, men slik at det foreløpig ikke skulle forhandles om de anførselene som var gjort gjeldende i anketilsvaret og som ikke var behandlet i lagmannsretten, jf. tvisteloven § 30-14 (3). I et felles prosesskriv forutsatte partene at det derfor ikke skulle forhandles om identifikasjonsspørsmålet i relasjon til andre personer enn Lydersen eller i relasjon til andre bestemmelser enn forsikringsavtaleloven enn § 8-5. Heller ikke avtalt identifikasjon skulle behandles. Det spørsmål som skal behandles av Høyesterett, står i samme stilling som for lagmannsretten.
- (15) Den ankende part, *Deloitte AS*, har i korte trekk anført:
- (16) Det er uklart om lagmannsretten har bedømt identifikasjonsspørsmålet ut fra at Deloitte AS er et aksjeselskap, siden den ankende part i dommen tidvis betegnes som Deloitte & Touche Statsautoriserte Revisorer ANS. Det kan ha betydning hvordan lagmannsretten har bedømt dette, da det er mer nærliggende å identifisere et selskap med en deltaker som har ubegrenset og personlig ansvar for selskapets forpliktelser, enn med en aksjonær og revisorpartner i et aksjeselskap. Dette er bakgrunnen for at det er anket over bevisbedømmelsen. Det ankes derimot ikke over avgjørelsen om at Lydersen i november/desember 2001 hadde kunnskap av en slik karakter at den utløser meldeplikten etter forsikringsavtaleloven § 8-5. Her er det rettsanvendelsen som er uriktig. Lydersens kunnskap innebærer ikke at sikrede hadde kunnskap.
- (17) Det følger av selskapsrettslige regler at der sikrede er et aksjeselskap, vil kunnskap hos styret og daglig leder utløse meldeplikt etter forsikringsavtaleloven § 8-5. For at kunnskap hos andre skal anses som sikredes kunnskap, må det finnes et særskilt rettslig grunnlag. Det aksepteres at slikt grunnlag finnes for de øvrige medlemmene av ledergruppen, som foruten daglig leder består av lederne for forretningsområdene. Det aksepteres også at Terje Nagell identifiseres med Deloitte AS, fordi han er utpekt av styret til å ivareta Deloitte AS' ansvarssaker.
- (18) Derimot er det ikke grunnlag for å identifisere Lydersen med selskapet. Han var leder av Trondheimskontoret til Deloitte AS, men hadde ingen spesielle fullmakter til å handle på selskapets vegne. Heller ikke det forhold at han var en av de 58 deltakerne i Deloitte & Touche DA, morselskapet til Deloitte AS, gav ham noen fullmakt til å representere selskapet. Han var for øvrig ingen dominerende eier. Som deltaker i det indre selskapet

skulle han anvende sin hele og fulle arbeidsinnsats som deltaker, hvilket innebar plikt til å utføre oppdrag som ansvarlig revisor på Deloitte AS' vegne, jf. revisorloven § 2-2. Dette gir ikke fullmakter som gjør at han må identifiseres med Deloitte AS .

- (19) Det er særlig grunn til å være forsiktig med identifikasjon i forsikring, ettersom forsikringsavtalen nettopp inngås for å sikre mot ansattes og deltakeres feil. Dette er bakgrunnen for at forsikringsavtaleloven § 4-11 legger opp til at det må avtales dersom den sikrede skal tape sin rett på grunn av andres handlinger eller unnlater. Bestemmelsen gjelder ikke direkte vårt spørsmål, men det ville gi dårlig sammenheng i reglene om man gir større adgang til identifikasjon etter § 8-5 – med den konsekvens at kravet faller helt bort – enn for skadevoldende handlinger som er dekket av politen. All den tid det her foreligger avtalefrihet, er det heller ingen grunn til å strekke loven ved å tillate identifikasjon.
- (20) Når advokatens kunnskap etter praksis i forsikringsskadenemnda anses som klientens kunnskap i relasjon til § 8-5, må det tas for øye at advokaten ved behandlingen av kravet generelt har som oppdrag å ivareta klientens interesser. Noe slikt oppdrag hadde ikke Lydersen – som i det hele ikke hadde noen oppgaver eller plikter i forhold til forsikringsselskapet. Forsikringsskadenemndas praksis er for øvrig ikke helt entydig.
- (21) Innføring av en ny regel om identifikasjon i et tilfelle som dette kan ikke forankres i reelle hensyn. For sikrede har en slik regel meget omfattende konsekvenser. For forsikringsselskapet er det av begrenset betydning at krav ikke meldes raskt. Det var dissens i lovutvalget om behovet for meldepliktbestemmelsen ved siden av foreldelsesbestemmelsen, jf. NOU 1987: 24 side 176, og den rettspolitiske begrunnelsen – forsikringsselskapets behov for å fremtvinge hurtig oppgjør av den store mengden små krav – treffer ikke godt i vår sak.
- (22) Deloitte AS har nedlagt slik påstand:
- ”1. Lagmannsrettens dom oppheves.
2. Zürich Insurance Ireland Ltd filial Sverige erstatter Deloitte AS' sakskostnader for Høyesterett.”
- (23) Ankemotparten, *Zürich Insurance Ireland Ltd., filial Sverige*, har i korte trekk anført:
- (24) Det har ikke hatt betydning for lagmannsrettens resultat at den tidvis har omtalt revisjonsselskapet som Deloitte & Touche Statsautoriserte Revisorer ANS.
- (25) Det er ikke bare kunnskap i et selskaps organer som er relevant etter forsikringsavtaleloven § 8-5 der sikrede er et selskap. Kontraktsrettslige regler om representasjon og fullmakt må supplere de selskapsrettslige reglene. Rettspraksis fra andre rettsområder der det har betydning at en aktør har kunnskap eller eventuelt ikke er i aktsom god tro, tyder på at det avgjørende må være om den det gjelder, i forhold til den konkrete arbeidsoppgaven, må anses å tilhøre selskapets ledelse. Man kan altså tale om et funksjonelt, ikke formelt ledelsesbegrep.
- (26) Det innebærer at man ved vurderingen av om kunnskap hos en person kan anses som det sikrede selskaps kunnskap, må se på vedkommendes posisjon i selskapet og på vedkommendes tilknytning til den aktuelle saken.

- (27) Lydersen var den klientansvarlig partner i Deloitte AS da kravet i november 2001 ble fremsatt fra Ekko Eiendom AS. Det var han som ledet det team av revisorer som arbeidet med Ekko Eiendom AS. For klienten var det helt naturlig å henvende seg til revisjonsselskapet via ham. Som partner var han dessuten selv sikret under polisen. Lydersen var for øvrig også leder for Trondheimskontoret til Deloitte AS. Lydersen hadde en slik posisjon i Deloitte AS at hans kunnskap må anses som Deloitte's kunnskap.
- (28) Det er ikke avgjørende at Lydersen ikke, som en advokat eller kontraktsmedhjelper, var gitt i oppdrag å ivareta Deloitte AS' interesser i erstatningssaken. Det fulgte av Lydersens tjenesteplikt at han skulle meldt fra til selskapsledelsen om kravet. Man kan også si at Lydersen på Deloitte AS' vegne var tillagt oppgaven å håndtere Ekko Eiendom AS.
- (29) Også reelle hensyn tilsier at det her skjer en identifikasjon. Forsikringsavtaleloven § 8-5 skal ivareta behovet for hurtige oppgjør i forsikringsforhold. Dersom selskapsorganenes uvitenhet om krav, for eksempel etter mindre uhell, innebærer at ettårsfristen aldri begynner å løpe, ville formålet med § 8-5 bli dårlig ivaretatt. Forsikringsselskapets behov for å orientere reassurandøren, sikre bevis med tanke på regress og sørge for reserveavsetninger, vil bli skadelidende.
- (30) Zürich Insurance Ireland Ltd., filial Sverige har nedlagt slik påstand:
- ”1. Anken forkastes.
 2. Zürich Insurance Ireland Ltd filial Sverige v/styrets leder tilkjennes saksomkostninger.”
- (31) *Jeg er kommet til* at anken må forkastes.
- (32) Forsikringsavtaleloven § 8-5 første ledd lyder:
- ”Sikrede mister retten til erstatning dersom kravet ikke er meldt til selskapet innen ett år etter at sikrede fikk kunnskap om de forhold som begrunner det.”
- (33) I lovens § 1-2 bokstav c defineres sikrede som
- ”den som etter forsikringsavtalen vil ha krav på erstatning eller forsikringssum. I ansvarsforsikring er sikrede den hvis erstatningsansvar er dekket.”
- (34) Her er det revisjonsselskapet Deloitte AS som er kjent erstatningsansvarlig for en del av Ekko Eiendom AS' tap, og det er altså Deloitte AS som er ”sikrede”.
- (35) Spørsmålet er om Deloitte AS skal anses å ha fått kunnskap om de forhold som begrunnet kravet på det tidspunkt Harald Lydersen fikk slik kunnskap, dvs. i november 2001. Hvis det legges til grunn, er kravet meldt for sent. I motsatt fall må lagmannsrettens dom oppheves, og ankemotpartens øvrige innsigelser mot kravet vurderes av lagmannsretten.
- (36) Der sikrede er et selskap, er det klart at kunnskap hos de som etter selskapsretten har myndighet til å handle på vegne av selskapet, må anses som sikredes kunnskap. Det følger av aksjeloven §§ 6-30 flg. at styret og daglig leder representerer selskapet utad, og at styret og de som styret har gitt slik rett, tegner selskapets firma. Harald Lydersen er en av de 58 partnerne i morselskapet til Deloitte AS og i det indre selskapet hvor Deloitte AS

er hovedmannen, med en eierandel på ca. 2 %. Han er statsautorisert revisor, og har ledet det teamet av revisorer i Deloitte AS som har håndtert revisjonsoppdraget fra Ekko Eiendom AS – han var altså det som tidvis omtales som klientansvarlig partner. Han var også leder av Trondheimskontoret til Deloitte AS. Men han var ikke styremedlem eller daglig leder i Deloitte AS, og var heller ikke gitt særskilte fullmakter som leder av Trondheimskontoret eller av andre grunner. Selskapsrettslige representasjonsregler medfører derfor ikke at hans kunnskap er å anse som Deloitte AS' kunnskap.

- (37) Ved vurderingen av om det likevel er grunnlag for å identifisere Deloitte AS med Lydersen, bemerker jeg at drøftelsene av identifikasjonsspørsmål i forsikringsavtalelovens forarbeider og forsikringsrettslig teori i hovedsak gjelder spørsmålet om identifikasjon mellom sikrede og nærstående, medhjelpere eller andre der disse har fremkalt forsikringstilfellet eller på annen måte påvirket skaderisiko. For eksempel kan en person i en slik stilling ha brutt sikkerhetsforskrifter. Spørsmålet i relasjon til § 8-5 gjelder ikke slik identifikasjon, men identifikasjon i forbindelse med oppfølgingen av kontrakten med forsikringsselskapet. I de innledende betraktningene til identifikasjonsspørsmålet i NOU 1987: 24 på side 89 flg. berøres imidlertid også denne problemstillingen. Her heter det:

”(a) Allment. Som nevnt foran under avsnitt 4.2.3(g) gir FAL ingen uttømmende regulering av identifikasjonsproblemet, og spørsmålet har til dels voldt betydelige vanskeligheter i praksis. Enkelte sider av problemet er imidlertid avklart i rimelig grad: I forholdet mellom forsikringstageren og de personer som på hans vegne skjøtter kontakten med selskapet, må spørsmålet i hovedsaken avgjøres etter vanlige avtalerettslige prinsipper, og når sikrede er et selskap, vil handlinger fra selskapsledelsens side få virkning for eierne (aksjonærer eller ansvarlige medlemmer). [...]
Utvalget antar at det heller ikke i en ny forsikringsavtalelov vil være mulig eller ønskelig å gi en uttømmende regulering av identifikasjonsproblemet. I selskapsforhold vil spørsmålet i hovedsak måtte avgjøres etter regler som ligger utenfor forsikringsretten. Innenfor forsikringsretten må rettsutviklingen fortsatt i atskillig utstrekning overlates til domstolene, og – i den utstrekning systemet med skadenemnder fungerer – til disse.”

- (38) Loven tar altså ikke sikte på å gi en uttømmende regulering av identifikasjonsspørsmål, disse må finne sin løsning i retts- og nemndspraksis. Når det gjelder forholdet mellom forsikringstakeren og de som på hans vegne skjøtter kontakten med forsikringsselskapet, vises det til vanlige avtalerettslige prinsipper. Det samme gjøres i juridisk teori. Selmer skriver i 2. reviderte utgave av Forsikringsrett på side 210:

”(c) Identifikasjon med hjelpere som skjøtter kontakten med selskapet. – Her er man på et felt hvor de typisk forsikringsrettslige betraktninger trer i bakgrunnen, og hvor alminnelige kontraktsrettslige prinsipper får større vekt. De handlinger som kommer på tale er – i henhold til tjenesteplikt eller spesielt oppdrag fra sikrede – å sørge for at selskapet får rettidig melding om et inntruffet forsikringstilfelle (FAL § 21) [...] Her er det ikke tale om forsømmelser som kan utløse den fare sikrede skal ha dekning mot, men om forsømmelser i forbindelse med håndteringen av sikredes kontorapparat. Svikt av denne art ligger vel utenfor det som selskapet normalt bør ta på sin kappe.”

- (39) Forholdet som omtales, er ikke helt parallelt med situasjonen i vår sak. Betraktningene om at svikt på sikredes side i kontakten med forsikringsselskapet ligger utenfor det forsikringsselskapet normalt må ta på sin kappe, har likevel interesse.

- (40) Jeg nevner ellers at forsikringsskadenemnda i to uttalelser fra 19. juni 1995 og 14. desember 1998 la til grunn at fristen i forsikringsavtaleloven § 8-5 begynte å løpe da den sikredes advokat fikk kunnskap om de forhold som begrunnet erstatningskravet. I en nyere uttalelse 18. mai 2010 pekte nemndas flertall på at det er noe uklart hvor langt adgangen til passiv identifikasjon med advokatens kunnskap rekker, og kom under tvil til at det ikke var grunnlag for identifikasjon. Saken gjaldt et tilfelle hvor selskapet hadde forsømt sin opplysningsplikt om meldefristen i § 8-5, og denne kunne derfor bare påberopes hvis forsikringstaker likevel kjente til den. Saken avviker derfor fra de andre sakene.
- (41) Også når det gjelder foreldelsesloven § 10, som bestemmer at fristen for foreldelse tidligst inntreier ett år etter at fordringshaveren fikk eller burde skaffet seg kunnskap om fordringen eller skyldneren, begynner fristen å løpe når fordringshaverens advokat får slik kunnskap, jf. Aage Thor Falkanger: "God tro" side 419 og Anne Cathrine Røed "Foreldelse av fordringer" 2. utgave side 317.
- (42) Oppsummeringsvis kan det sies at kildematerialet ikke inneholder noen direkte uttalelser om spørsmålet som her er til vurdering, men at det er klart at hjelpere som skal ivareta sikredes interesser overfor forsikringsselskapet, skal identifiseres med sikrede. Identifikasjon utover dette er imidlertid ikke utelukket når det gjelder oppfølging av alminnelige kontraktsrettslige forpliktelser overfor forsikringsselskapet, selv om det også her må gjelde begrensninger.
- (43) Med dette som bakteppe vil jeg se konkret på betydningen av at det i vår sak var Lydersen som fikk kunnskapen. Sentralt i denne vurderingen står etter min mening de grunnleggende bestemmelsene i revisorloven § 2-2 annet ledd og § 8-1 om revisjon som utføres av revisjonsselskap.
- (44) Revisorloven § 2-2 lyder:
- ”§ 2-2. Krav om registrert eller statsautorisert revisor***
- Årsregnskapet til revisjonspliktige etter § 2-1 skal revideres av minst én ansvarlig revisor, jf. § 3-7.**
- Revisjon som nevnt i første ledd kan utføres av revisjonsselskap som er godkjent av Finanstilsynet, jf. § 3-1 annet ledd. Revisjonsselskapet skal utpeke én ansvarlig revisor for hvert oppdrag, jf. § 3-7 (oppdragsansvarlig revisor).”**
- (45) Ordningen er altså at der revisjon skal foretas av et revisjonsselskap, skal revisjonsselskapet utpeke én ansvarlig revisor for hvert oppdrag – en oppdragsansvarlig revisor. Det er denne som håndterer forholdet til klienten, og som i den forbindelse oftest vil være den som først blir oppmerksom på at en klient mener å ha et erstatningskrav. Etter revisorloven § 8-1 plikter revisor å erstatte skade som er voldt forsettlig eller uaktsomt, og revisjonsselskapet er solidarisk ansvarlig med den revisor som har utført oppdraget på selskapets vegne. Det følger av dette at det klart ligger innenfor den oppdragsansvarlige revisors tjenesteplikt å bringe kunnskap om et eventuelt erstatningsansvar for revisjonsselskapet og dets revisorer videre til revisjonsselskapets ledelse. Den oppdragsansvarlige revisor har også de beste forutsetninger for å oppfatte behovet for at det gjøres.

- (46) Etter mitt syn taler dette systemet for at den oppdragsansvarlige revisor identifiseres med revisjonsselskapet ved anvendelsen av meldepliktbestemmelsen i forsikringsavtaleloven § 8-5.
- (47) Identifikasjon innebærer at revisjonsselskapet lider et tap det har forsikret seg mot. Som Deloitte AS har understreket, er § 8-5 ingen aktsomhetsregel, og et slikt tap kan derfor ikke forsvares med henvisning til at revisjonsselskapet burde hatt bedre rutiner for å fange opp mulige krav. Det kan også fremstå som en noe tilfeldig fordel for forsikringsselskapet at det blir fritatt for ansvar som det etter politen er pålagt.
- (48) Jeg kan ikke se at dette er avgjørende. Slike argumenter kan anføres overfor reklamasjons- og foreldelsesregler generelt. Selv om bestemmelsen i forsikringsavtaleloven § 8-5 var omdiskutert under lovforberedelsen, kom den inn i loven. Det er heller ikke vanskelig å se at forsikringsselskap har behov for å få kunnskap om krav tidlig, slik at de kan forholde seg til sine reassurandører, foreta avsetninger og eventuelt sikre bevis.
- (49) Lydersen var oppdragsansvarlig revisor for Ekko Eiendom AS da Asgeir Sæther, som representerte Ekko Eiendom AS, meldte fra om erstatningskravet til ham. Deloitte AS må dermed anses å ha hatt kunnskap om de forhold som begrunnet erstatningskravet fra det tidspunkt Lydersen fikk slik kunnskap, og kravet er da fremsatt for sent, jf. forsikringsavtaleloven § 8-5.
- (50) Zürich har vunnet saken, og har etter tvisteloven § 20-2 første ledd som hovedregel krav på full erstatning for sine sakskostnader. Selv om rettskildematerialet om spørsmålet saken har reist er begrenset, finner jeg ikke grunnlag for å fravike denne hovedregelen. Zürich har krevd 396 000 kroner inkludert merverdiavgift. Kravet er høyt, men saken har krevd omfattende forberedelse, og kravet må sees i sammenheng med de store beløp saken gjelder. Motparten har ikke protestert, og jeg finner at kravet må godtas.
- (51) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. Anken forkastes.
 2. I sakskostnader for Høyesterett betaler Deloitte AS til Zürich Insurance Ireland Ltd., filial Sverige 396 000 – trehundredeogtittisekstusen – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom.
- (52) Dommer **Normann:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (53) Dommer **Webster:** Likeså.
- (54) Dommer **Skoghøy:** Likeså.
- (55) Dommer **Gjølstad:** Likeså.

(56) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. Anken forkastes.
2. I sakskostnader for Høyesterett betaler Deloitte AS til Zürich Insurance Ireland Ltd., filial Sverige 396 000 – trehundredeognttisekstusen – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom.

Riktig utskrift bekreftes: